

PsittaScene Vol. 20 Nr 4 November 2008

Översättning Bo Gerre/Dan Paulsen

www.parrots.org

sweden@worldparrottrust.org

Innehåll

Från direktören	2
Strålar av hopp – en art som minskar	4
En inhemsk öbo – återinförande av rubinlorin	8
Papegojor i paradiset	12
Bokrecension av Rosemary Low	16
Artprofil sjufärgad papegoja	17
PsittaNytt	18
WPT kontakter	19
Papegojor i det fria - rubinlori	20

Från direktören

Under flera år har vi planerat att göra en medlemsundersökning för att få veta mer om vilka ni är, vad ni tycker att vi gör bra och hur ni tror att vi kan förbättra vårt arbete. Vi är djupt tacksamma för att så många tagit sig tid att ge oss så värdefull feedback. Det har varit ett nöje att läsa genom alla de svar vi mottagit båda via post och online.

Naturligtvis är alla vi som arbetar för fonden – antingen som frivilliga eller anställda – engagerade i papegojornas bevarande och välfärd ... att få arbetet gjort är verkligen belöning i sig. Men att gå igenom undersökningsresultaten var särskilt glädjande, eftersom ni var så entusiastiska över vårt arbete, över PsittaScene och fonden i stort. Vi lärde oss en hel del precis som vi hade hoppats. Vi kommer att ta alla era synpunkter till hjärtat och införa era förslag allteftersom tillfälle ges. Ni kommer att se några av era PsittaScene-förslag i detta nummer och andra kommer vi att föra in efter hand.

Bland de enastående resultaten var er entusiasm för att rekommendera fonden till andra. Även icke-medlemmar och forna medlemmar kände på samma sätt! Eftersom vi ofta får frågan: "Vad kan vi göra mer för att hjälpa papegojor och fonden?" ger undersökningsresultaten ett kraftfullt förslag: att rekommendera oss och vårt arbete till andra är ett lätt, roligt och effektivt sätt att nå dessa mål. Ge ett gammalt nummer av PsittaScene till en vän, skicka länkar till vår hemsida och tala om för era vänner vad det betyder att vara medlem i fonden – de kommer att tacka er, vi kommer att tacka er och viktigast av allt, världens papegojor kommer att tacka er.

Jamie Gilardi
Direktör

På vårt omslag

FRAMSIDA Med tyst värdighet väntar ett par araparakiter (*Rhynchopsitta pachyryncha*) ut en storm i bergen i norra Mexiko, medan araparakiterna minskar över hela sitt utbredningsområde, har ger oss framgång nyligrn med konstgjorda bon en stråle hop för denna snabba tallskogsspecialist. © Steve Milpacher

BAKSIDA Stolta föräldrar ser på när en av nyaste generationerna rubinlori (*Vini kuhlii*) lämnar boet på ön Atiu och ger sig av till träden. Tjugosju vuxna fåglar återinfördes till ön alldeles i våras i ett försök, som engagerade 6 länder, 11 biologer, 7 organisationer och otaliga entusiastiska öbor. © Robby Kohley/San Diego Zoo

Strålar av hopp – en art som minskar

Av Steve och Desi Milpacher

De slående gröna fåglarna dyker, sveper och skär sig fram genom den svala, dimmiga luften. Par och mindre grupper av araparakiter lyfter från tall- och asptopparna, undersöker omgivningen, innan de fortsätter sin väg. De beger sig sedan till barrträden, som förser dem med deras huvudföda – tallfrön – och börjar leta efter mat under det att de skrockar och muttrar. De flesta aktiviteterna sker i måttligt stora grupper, till skillnad från de flesta andra papegojor som förflyttar sig i par eller familjegrupper. En dag i araparakitens liv, den är bland de mest hotade papegojarterna i världen, är mycket jäktig, med timmar av födosök, flygning och socialisering. Dessa fåglar lever kvar i ett snabbt minskande och till stor del oskyddat habitat; den skog de en gång frodades i är numera nästan helt förstörd.

Jag har rest från Kanada till norra Mexiko tillsammans med WPT:s direktör Jamie Gilardi för att lära mig mer om dessa hotade papegojor och deras närbesläktade kusiner, de brunpannade araparakiterna, och för att bättre förstå vad WPT kan göra för att hjälpa till med att rädda dessa arter. Efter en livstid med att sköta papegojor i fångenskap, är jag lika entusiastisk för att se araparakiter i naturen som djupt bekymrad över deras långsiktiga välfärd. Vi är där för att träffa forskare från ett universitet i nordöstra Mexiko, som kallas Monterrey Tech (ITESM) – en hängiven grupp vetenskapsmän som under mer än ett decennium har studerat araparakiterna och deras minskning. Under vårt korta besök, reste vi ut på fältet för att se papegojorna i deras naturliga hemvist och få en förstahandsinblick i de faktorer som påverkar deras minskning. Fältupplevelsen är på en personlig nivå snudd på märklig men likväl med förvirrande undertoner på grund av den osäkra framtiden i naturen för dessa papegojor.

Medan de utför bokkontroller tar forskarna Javier Cruz och Francelia Torres försiktigt ut ungar ur trähåligheter och holkar för att mäta tillväxt och samla annan information för att försäkra sig om att fåglarna utvecklas på rätt sätt, vilket allt läggs till deras ökande kunskaper om araparakitens förökningsbiologi. För att hjälpa dem i deras bemödanden håller jag en av ungarna och, på samma sätt som fångenskapsuppfödda papegojor ofta gör, darrar ungen i min hand när jag försiktigt kupar den om honom; hans varma kropp är täckt av vitt, mjukt dun avbrutet av outvecklade fjädrar, som väntar på att koma ut och forma hans unga kropp. Föräldrarna sitter i närheten och förblir anmärkningsvärt lugna, när dessa egendomliga tvåbenta varelser hanterar deras ungar. Vid det här laget har de vant sig vid forskarnas ofta förekommande besök vid deras boplatser och väntar lugnt på att undersökningen skall vara över, innan de går in i bohålan för att mata ungarna. Genom att vara här i denna vackra, dimmiga mexikanska skog med en papegojunge i händerna, blir jag på något sätt kraftfullt slagen av allvaret i deras situation. Och därefter kommer känslan att något måste göras omedelbart för att rädda denna art. De har redan försvunnit från många delar av sitt tidigare utbredningsområde. Den angelägna utmaningen är att förhindra att de försvinner helt och hållet.

Hot mot araparakiterna

Historiskt sett har hoten mot denna art varit talrika. Från att förr ha sträckt sig över Mexikos Sierra Madre Occidental och så långt norrut som till sydvästra USA, minskade populationerna av araparakiter till att börja genom avskjutning och försvann från sitt område i USA omkring 1920. Deras återstående habitat (mindre än 10 procent av den ursprungliga urskogen i Sierra Madre Occidental i norra Mexiko) äventyras nu av ett antal hot: bränder, insektsskador, skogsavverkning och jordbruk och till allt detta kommer den globala uppvärmningen. Nyligen har det varit ett antal år med dåliga skördar av tallfrön, fastän anledningen till denna trend är oklar. Det häckningsområde som vi besökte är unikt, därför att araparakiterna häckar här nästan uteslutande i gamla aspar. Tyvärr är dessa träd nu i färd med att i stora antal dö en naturlig död, där många av dessa åldrande träd faller varje år, ofta med ett aktivt papegojbo inuti. Javier och Francelia har haft det bistra uppdraget att ta till vara nedfallna bon, samlar döda vuxna och rädda överlevande ungar.

Lösningar

Under de senaste tjugo åren har ett antal hängivna grupper vidtagit åtgärder för att studera och stötta den återstående populationen araparakiter. Dessa ansträngningar har omfattat habitatskydd, omflyttning av vilda fåglar till nya områden, fångenskapsuppfödning och utsläppning. Studier av de vilda fåglarna började under sjuttio- och åttiotalen tillsammans med försöksutsläpp av beslagtagna och fångenskapsuppfödda fåglar i USA. Under mitten av nittiotalet började ITESM och ProNatura att forska på vilda fåglar och ITESM fortsätter i dag med detta arbete. 2002 såg Wildlands Project tillsammans med den mexikanska regeringen och ProNatura, att skydd för ett viktigt häckningsområde – Tatuaca Forest Reserve – åstadkommit genom samarbete med en lokal ejido, ett 40 000 acres jordbrukskooperativ med 74 lokala medlemmar. Med ökande oro för de vilda fåglarna arrangerade ITESM, ProNatura och WPT gemensamt möten i Chihuahua under 2005, tillsammans med många papegojforskare och åtskilliga andra icke-regerings- och regeringsorganisationer från båda sidor av gränsen. Planerade möten har sedan dess fortsatt och under 2007 har ITESM, ProNatura och WPT utfört undersökningar med flyg för att utvärdera lämpliga habitat och potentiella nya utsläppsområden i norra Chihuahua och Arizona.

Tre utsläpp av beslagtagna och fångenskapsuppfödda fåglar utfördes i USA under sent åttiotal och tidigt nittiotal. Dessa var delvis framgångsrika tillsammans med några uppfödningförsök, även om utsläppta fåglar med tiden skingrades. Dessa experimentella överflyttningar av vilda, vuxna fåglar i Mexiko har delvis varit lyckosamma, även om i varje fall de vuxna fåglarna återvände till sina ursprungliga häckningsområden, antingen direkt efter utsläppet eller följande år.

ITESM håller nu på med bevarandearbete på fältet i Chihuahua och de har koncentrerat sig på araparakiternas ekologi och häckning med speciell betoning på ungars överlevnad. Detta senaste år har WPT stött deras arbete med att konstruera, bygga och sätta upp 20 nya holkar i lämpliga träd. Förvånande nog gillade fåglarna dem genast, några åstadkom ungar första året. Biologer från ”Tech” övervakar noga ungarernas överlevnad och det finns tecken på att dessa åtgärder fungerar, till att börja med genom ökande överlevnadstal för ungar och häckningsmöjligheter. För de ungefär 270- 300 häckande fåglarna som arbetar med att framgångsrikt föda upp ungar, visar det sig utveckling av dessa verktyg är en viktig del av artens bevarande. Under senare år har lite över 100 kända, aktiva bon visat sig varit framgångsrika – mycket färre än tidigare antaget.

Framtida behov

Under åren har vi lärt oss en hel del om araparakiter, undersökt deras biologi, de hot de står inför och lösningar för deras långsiktiga återhämtning. Denna kunskap kommer att forma beslut om deras bevarande. Men en sak är helt klar: mycket mer måste göras. Det finns fortfarande möjligheter att rädda denna art. Ett helhetsgrepp för att lösa de problem, som plågar dessa fåglar behövs, däribland:

- Förvärva flera landområden i skyddade reservat, i Madera, storleksordningen för dessa diskuteras just nu. Denna åtgärd är resultatet av ansträngningar av federala och lokala regeringar och samhällsgrupper
- Intressera lokala samhällen att använda sina lokala resurser på ett uthålligt sätt genom ökad utbildning. Detta säkerställer att biodiversiteten i området bevaras för djur och människa.
- Intensiv skötsel av fångenskapsuppfödda populationer för att förbereda dem för eventuella utsläpp i framtiden för att återetablera fåglar i delar av deras tidigare utbredningsområden.
- Fortsätta utvecklingen av omflyttnings- och utsläppningstekniker som ett skötselverktyg för vilda och fångenskapsuppfödda fåglar.
- Utföra genetisk forskning för att bestämma hur man på bästa sätt sköter såväl de vilda som fångenskapspopulationerna för säkerställa artens långsiktiga överlevnad.
- Utföra forskning på sjukdomar, särskilt med avseende på West Nile-virus, en viktig sjukdom hos såväl människor som araparakiter i fångenskap.
- Studera effekterna av den globala uppvärmningen på det kvarvarande habitatet (tydliga genom ökat antal förödande bränder och insektsskador).
- Införa ekoturism och utvecklingsprojekt för konsthandverk för att skapa inkomster för den lokala befolkningen och uppmuntra hållbart bruk av habitatområden.

Populationerna av araparakiter minskar inom hela deras utbredningsområde och utan mer direkt ingripande kommer de att fortsätta att minska i den nära framtiden. Förlusten skulle vara sorglig. Var snäll och hjälp World Parrot Trust och dess mexikanska partners att stödja de återstående häckningsplatserna, förbättra häckningsresultaten, utföra viktiga studier och hjälpa till med att säkerställa viktiga häckningsområden. Steve Milpacher är WPT:s chef för affärsutveckling, Desi är redaktör för FlockTalk, vårt månatliga e-nyhetsbrev.

För mer information om araparakiter och länkar till tidigare artiklar i PsittaAScene, besök www.parrots.org/thickbills.

Bildtexter

Ungar hanteras snabbt och lugnt under rutinkontroller av bon. Vikter och mått tas för att bedöma tillväxt, medan föräldrarna med förvånande lugn ser på i närheten.

Araparakiter livnär sig företrädesvis på en diet av frön av tall- och grankottar.

Araparakiterna håller ett vakande öga i ett närläget träd och väntar på att projektforskare skall avsluta sina bokkontroller.

Den nyligen införda användningen av konstgjorda bon har gett nytt hopp för denna minskande art, eftersom deras favoritträd asparna dör undan. Fåglarna tyckte genast om holkarna, och fick fram flygga ungar det första år, som de använde dem.

Maderapopulationen har stor förkärlek för att häcka i aspar, något som utsätter dem för risker. När de åldrande träden dör tar de ibland med sig bona. Några tursamma ungar har överlevt fallet och med något besvär och mera tur räddats. Forskare har gått så långt att de har dragit upp den sönderbrutna håligheten i vertikalt läge och satt fast den i ett annat träd.

Araparakit *Rhynchopitta pachyrhyncha*

Utbredningsområde: Häckar nästan uteslutande i norra centrala Mexiko, i bergen i Chihuahua, den största av Mexikos 31 stater. Häckningspopulationerna är koncentrerade till tre regioner: Tutuaca,

Madera och Mesa i bergen i Sierra Madre Occidental med litet antal par ytterligare som häckar på andra platser.

Föda: Huvudsakligen frön från tall- och grankottar, ekollon och andra frön samt bladknoppar. Flyger ofta 20 till 40 km per dag på sök efter föda, vilket gör dem till elitidrottare i papegojvärlden. Flykten är snabb och direkt med grunda vingslag och imponerande rörlighet tack vare deras falkliknande form.

Häckning: Huvudsakligen i döda eller döende träd, vanligen väl över 2 000 m, varvid de undviker trädlevande rovdjur. Häckningen sammanfaller med tallfrönas mognad med ägg som läggs i juni och juli. WPT har stött omflyttning av araparakit, planering för bevarande och forskning på boholkar.

En inhemsk öbo – återinförande av rubinlorin

Av Alan Lieberman och Gerald McCormack

I augusti 2008 bevittnade befolkningen på Atiu på Cooköarna en tilldragelse som de inte hade sett på mer än 200 år – en flygfärdig rubinloriunge, eller Kura (*Vini kuhlii*) som lämnade boet på Atiu. Föräldrafågeln var nykomling, utsläppta endast månader före som del av en grupp återinförda till Atiu från Rimatara. Denna med glänsande fjädrar försedda lori, klädd i den mest lysande röda, gula och purpurfärgade fjäderdräkten, flög åter över Atiu och åt av de tropiska blommorna och frukterna och fick de infödda Atiuborna att åter rikta blickarna mot himlen.

Kuran (på Cooköarnas maoridialekt betyder ”kura” röd) en gång allmän på Atiu, var nästan utrotad vid den tidpunkt, när kapten Cook landsteg på Atiu för mer än 200 år sedan, efter att ivrigt ha jagats av de infödda maorierna, vilka åträdde dess klarröda fjädrar för utsmyckning och handel. Årets framgångsrika häckning av denna art på Atiu var ytterligare ett steg i en bevarandeansträngning som har tagit mer än 15 år att genomföra. Som en följd av den lyckosamma överflyttningen av safirlorin (*Vini ultramarina*) från Ua Huka till Fatu Iva på Marquesasöarna, började vi 1993 till att börja med att diskutera möjligheterna att använda samma överflyttningkoncept för att skydda kuran, som fortfarande fanns på den fransk-polynesiska australön Rimatara. Även om till slut överflyttning valdes som den bästa bevarandestrategin för kuran, övervägdes flera andra alternativ. Vartefter nya tekniker och färdigheter utvecklas och efterhand som vi vinner nya erfarenheter, får bevarandebiologer flera strategier att välja mellan, när det gäller återhämtning av arter. Sådana strategier kan inrymma fångenskapsuppfödning och återinförande (exempel: Mauritiusparakiten, *Psittacula eques*), återinförande på öar med historisk utbredning (Seycellernas Warbler, *Acrocephalus sechellensis*); använda fosterföräldrar av icke hotade släktingar för ägg och/eller ungar (för Chatham Island Black Robin, *Petroica traversi*, användes Chatham Island Tit, *Petroica macrocephala chathamensis*); man började med ägg från vilda bon för fångenskapsuppfödning och släppte ut ungarna när väl farorna för ungarna var över (många slags rovdjur); till och med så enkla strategier som att manipulera födan för att återuppväcka vilande hormoner, vilka kan knuffa i gång reproduktiva cykler (Ugglepapegojan, *Strigops habroptilus*).

Även om flera av dessa strategier kunde ha varit lämpliga för att etablera en ny population av kuran på Atiu, blev överflyttning det mest fördelaktiga alternativet av flera skäl: logistisk genomförbarhet, kostnader, kulturella hänsyn (till exempel historiska länkar mellan öbefolkningarna på Atiu och Rimatara) och en önskan att flytta vilda fåglar med naturliga beteenden hellre än handuppmatade individer.

Historiskt har kuran levt på flera öar på Southern Cook Islands och den närbelägna ön Rimatara i Franska Polynesien. Men sedan ungefär 1800 har den endast överlevt på Rimatara. Denna låga, lilla oceanö är bara 3 km i diameter, med en mänsklig befolkning av omkring 1 000 personer, som arbetar med jordbruk och hantverk. Rimataralorin, som den heter där (eller ”ura” på tahitiska, vilket också betyder röd), har en ganska stabil population om cirka 750-900 fåglar, baserat på 5

undersökningar; 1992, 2000, 2002, 2002 (två gånger) och 2004. Det finns flera grundorsaker till ura-populationens stabilitet: Ett tabu utfärdat av drottning Tameva III omkring 1900, som förbjöd Rimatarabor att exportera, exploatera eller skada lorin på något sätt; ett överflöd av mat tack vare den stora förekomsten av trädgårds- och jordbruk på ön; och, kanske viktigast av allt, frånvaron av svartråttor (*Rattus rattus*). Efter det första fältarbetet på Rimatara 1992, ägnade Gerald McCormack sig åt att finna en ö bland Cooköarna, som skulle kunna försörja en andra loripopulation inom sitt naturliga område – en ö som hade mat, häckningsmöjligheter, en stödjande mänsklig befolkning och viktigast, en ö utan den rovgiriga svarta råttan. Atiu valdes, därför att det var den enda ö inom det tidigare utbredningsområdet som passade profilen.

Gerald fick tidigt stöd av Polynesian Ornithological Society (MANU) och tillbringade flera år med att såväl få igång samarbete med befolkningarna på Rimatara och Atiu, som godkännande från regeringstjänstemän i Franska Polynesien och Cooköarna. Slutligen ansökte han och beviljades tillstånd som medgav en direkt gränsöverskridande överföring mellan två avlägsna öar, skilda åt av en internationell gräns.

Med alla myndighets-, kulturella- och juridiska tillstånd i ordning samlades fältgruppen i april 2007 på Rimatara för att påbörja arbetet med att fånga de 27 fåglar som byns befolkning beviljat tillstånd till. Elva biologer och miljöbevarare från sex länder organiserade sig i tre ”lag”. Två lag ägnade sig åt att sätta upp och övervaka fångstnäten och det tredje bemannade ”fågelhuset”, där de fångade fåglarna isolerades och hölls under observation och hälsokontroll. De två fångstlagen arbetade inom tydliga områden: ett lag koncentrerade sig på de områden, som planterats med kokos och trädgårdsfrukt, medan det andra laget koncentrerade sig på bananer som huvudföda för lorier. Båda lagen lyckades och under en period av sex dagar nåddes målet att fånga 27 fåglar. Alla fåglarna anpassade sig snabbt till burmaten av papaja, färsk blommar och nektar framställd av kommersiella koncentrat. Omedelbart efter fångsten vägdes fåglarna och behandlades mot ektoparasiter [parasiter som lever utanför sitt värdjur, t.ex. löss. Övs. anm.] Eftersom en hälsoundersökning före transport var en nyckelkomponent för arbetet, underkastades alla fåglar en noggrann fysisk undersökning. Slutligen ringmärktes alla fåglar med unikt färgade och numrerade ringar för att kunna identifiera tidpunkt, datum och plats för fångst. Detta tillät oss att övervaka hälsa och vikt för varje individ och att senare ha uppsikt över dem i naturen.

Sex dagar efter fångsten av den sista fågeln, flög representanter för befolkningen på Rimatara, flera medlemmar av fältgruppen och de 27 fåglarna till ön Atiu, där lokalbefolkningen välkomnade alla (både mänskliga resenärer OCH fåglarna) hjärtligt och entusiastiskt. Fåglarna transporterades med lastbil till två platser på Atiu flera kilometer från varandra för att låta fåglarna få möjlighet att finna föda utan den extra bördan av konkurrens. Varje fågel handmatades före utsläpp med spruta, 2 cc flytande nektar. Dignitärer, tjänstemän och skolbarn på Atiu deltog alla i själva utsläppet och fick möjlighet lägga sina händer runt händerna på de biologer, vilka ansvarade för att hålla och släppa varje fågel. Under de 15 månader som följde på utsläppet på Atiu, sågs par och små flockar av kuran äta i odlingsområden över hela ön. Dessutom bekräftades att fyra fåglar fanns på den närbelägna ön Mitiaro, 50 km bort. I augusti 2008 återvände flera biologer från San Diego Zoo och Cook Island Natural Heritage Trust till Atiu och dokumenterade två aktiva kurabon. Ett bo producerade två flygfärdiga ungar och det andra boet förmodades av föräldrarnas uppförande att döma ha ungar. Även om de unga fåglarna från Bo Ett framgångsrikt lämnade boet, var det tydligt att tillsyn och framtida minskning av den införda herdestaren (*Acridotheres tristis*) skulle bli nödvändig för att etablera kuran som en självgående, inhemsk art på Atiu.

Den slutliga framgången för programmet kommer att mätas genom hur väl den nya kurapopulationen kan försörja sig och hålla sig vid liv på Atiu utan hjälp från det mänskliga samhället. Det kan möjligen bli så, att flocken alltid kommer att vara i behov någon form av ingripande såsom skydda av bon, speciellt från herdestarar. Dock har fram till nu projektet varit mycket lyckosamt på flera plan. Infångande, transport och utsläpp av flocken gick felfritt.

Befolkningen på Rimatara och Atiu har varit engagerade i ansträngningarna från projektets allra första början och har reservationslöst stött det. De är nu fullt sysselsatta medhjälpare, inte bara för att skydda sin kurapopulation utan de är även medvetna om och hängivna målet att hålla sina respektive öar fria från svartråttor. Detta är kritiskt för den långsiktiga hälsan för dessa öar (såväl för fåglar som för människor). Även om målet var att återetablera kuran på Atiu, kan den slutgiltiga framgången bäst mätas genom den infödda befolkningens erkännande av betydelsen av skydda deras öars ekosystem från påverkan av införda arter, som skulle kunna göra irreparabel skada på deras respektive öars loriipopulationer.

Författarna står i tacksamhetsskuld till British Birdwatching Fair genom Birdlife International och Te Ipukarea Society; Cook Island Natural Heritage Trust, San Diego Zoo med stöd från Lora Parque, World Parrot Trust och American Loro Society; Air Rarotonga och Atiu Villas. På Atiu har projektet fått starkt stöd av Mayores och Island Council, de traditionella ledarna, särskilt Rongomatane Ariki, Man Unuia, Maara Tairi, Nooroa Teipo, Kau Henry, Roger Malcolm, George Mateariki och Eddie Saul, tillsammans med Jean Pierre Montagne och Robby Kohley från San Diego Zoo.

Alan Lieberman är Conservation Program Manager vid San Diego Zoo och Gerald McCormack är Director of Cook Island Natural Heritage Trust.

Bildtexter

Vid en av de två observerade boplatserna försöker de vuxna lorierna ihärdigt förmå sina ungar att komma ut. De visade sig slutligen under den andra dagen av observation och klättrade ut en dag senare (nedan), bara för att attackerats av herdestarar. Lorierna segrade och en andra unge kom på vingarna 2 dagar därefter (höger).

Den unga rubinlorin, till vänster på dessa foton, matas och sköts om av de vuxna, som anmärkningsvärt snabbt har anpassat sig till sin nya omgivning på Atiu. Som alla vinilrier har ungarna mörk fjäderdräkt och svart näbb.

Tjugosju lorier blev försiktigt infångade med nät på ön Rimatara (vänster). Denna metod nyttjar mycket finmaskiga nät för att säkert och effektivt fånga fåglar av alla slag. Fåglarna undersöktes noggrant och märktes med unikt färgade ringar. Efter en flygtur med chartrat plan och ett storartat välkomnande fick de en dos nektar, innan de släpptes fria (höger).

Råttor är en påtaglig anledning till oro för den nya loriipopulationen på Atiu. En omfattande utbildningskampanj startades för att betona vikten va att hålla ön fri från svartråttor och rapportera varje tecken till intrång. Kokosnötter med gnagmärken vid basen (vänster) tyder på antingen den svarta råttan eller Pacific Rat (*Rattus exulans*). Ett sidohål (höger) genom det hårda skalet talar för svarta råttan.

Rubinlori Vini kuhlii

Även känd som Kuhl's Lorikeet, Kuhl's Ruffed Lorikeet, Ruby Lorikeet, Scarlet-breasted Lorikeet, Rimatara Lorikeet.

Total population: - 2000

Lever av nektar och pollen, föredrar kokospalmer och bananblommor.

Utbredning: Före européernas ankomst förekom lorin på flera av Southern Cook Islands och Rimatara, en närbelägen ö i Franska Polynisien, där det för närvarande finns en population av omkring 1 000 fåglar. Ytterligare ca 1 000 fåglar lever på ön Kiribati i de norra Line Islands, dit de infördes under förhistorisk tid. Fåglar har nyligen återinförts på Atiu (Cooköarna).

Den förhistoriska utrotningen på Cooköarna var ett resultat av exploateringen av denna arts röda fjädrar.

Det huvudsakliga hotet idag är den svarta råttan, *Rattus rattus*.

WPT-samband: Detta överflyttningsprojekt var mottagare av 2007 års WPT Action Grant.

För att se video, besök www.youtube.com/parrotsdotorg.

Papegojor i paradiset

Av Ellen Walford

Jag landade på Seychellerna med en känsla liknande den som Alice borde ha haft när hon trädde ner i Underlandet OZ. De svarta, vita och grå färgerna från ett morgonregn i London förvandlades till tusen olika nyanser av turkos ocean, livligt grön vegetation mellan gnistrande elfbensvita stränder mot en kornblå himmel. Jag var där som en del av en Mastersexamen vid the University of East Anglia in Norwich, England. Med stöd av the Seychelles Islands Foundation (SIF) så tillbringade jag tre månader då jag utförde fältarbete på den inhemska fågelarten mindre vasapapegoja, för att få en klarare bild över deras ekologi och de faror som hotar arten. Projektet koncentrerades på de prioriterade områden som tidigare lyfts fram av SIF i ett samarbete med staten och the Island Conservation Society (ICS, en lokal bevarandeorganisation). Målen för projektet inkluderade de habitat som arten föredrar och samtidigt genomföra en uppskattning av den nuvarande populationen. Jag studerade även artens födoekologi och relationen mellan människor och papegojor på Seychellerna, genom att hålla halvstrukturerade intervjuer med bönder, fast boende, besökare och högstadieelever. Jag eftersökte även bevis för någon illegal handel med papegojor, en fråga som har särskilt intresse för WPT.

Min första vecka tillbringade jag med förberedelser på Mahé, den största av öarna, innan jag embarkerade för en timmas resa till Praslin, den ön är de flesta papegojorna håller till. Att fara fram över ett spegelblankt hav i sällskap med flygfiskar var ett fantastiskt sätt att anlända på till den ön som jag skulle kalla mitt hem under de kommande tre månaderna.

Den första morgonen som jag vaknade (på Praslin, övs anm) – vad tumlade runt i fruktträdet om inte två ljuvliga papegojor! Vilken härlig start. Jag tog bussen upp till öns kronjuvel – den häpnadsväckande palmskogen Vallée de Mai, en av de minsta av UNESCO's världsarvsplatser. Efter att ha träffat flera av SIF:s leende personal och mina lokala fältassistenter Uzice Samedi och Exciane Volcere, så begav vi oss ut i fält för att börja arbetet.

När vi kom in i skogen så kändes det som om ett lugn lade sig som ett täcke över en, ett lugn som ibland avbröts av ett lågt "putter putter" från den endemiska blå duvan (*Alectroenas pulcherrima*) eller det hysteriska skrikande från en annan endem, en svart bulbul (*Hypsipetes crassirostris*). Ibland så hör man en mjukare dubbelt visselton från de svarta papegojorna, alltid högt uppe i palmerna och skygg som en skugga. I denna urtidsskog av palmer så förväntar man sig att kunna se lite större invånare; en pterodactyl eller två, eller kanske en av Jurassic Parks velociraptors. I stället, de enda pterodactyler är stora fruktfladdermöss (*Pteropus seychellensis*) som glider fram i luften ovanför trädtopparna och de enda velociraptorerna är de introducerade kusinerna till våra igelkottar nämligen tenreker (*Tenrec ecaudatus*), som i sitt födosök bland löven sniffar omkring efter insekter och ödlor på igelkottsvis.

Själva essensen av skogen är emellertid själva palmerna, inkluderande flertalet endemiska arter palmer och dessa tros vara länkade till överlevnaden hos den mindre vasapapegojan. Coco de Mer träden (*Lodoicea maldivica*) når till en höjd av 30 meter över en och de unga palmerna har de största bladen bland världens trädarter. Dessa palmer har nötter som är kända som ”dubbla nötter” och de tycks av vissa ha ett utseende som påminner om en kvinnas underliv och har som en konsekvens av detta inspirerat till ett antal erotiska myter. Fröna är eftertraktade av många och arten erhöll legalt internationellt skydd under 1980-talet, och idag säljs frö endast från licensierade återförsäljare. Nöten är den största frökapseln i världen och den kan väga över 28 kg – och utgör det

ultimata beviset på att frösättning kan ske via gravitation. Det är i detta fascinerande habitat som den mindre vasapapegojan – den svarta papegojan – lever.

Vår första plats för stadium var mitt i the Vallée de Mai, så det blev nödvändigt att göra sig bekant med palmerna. En morgon så beundrade vi en särskilt fin palm en ”miljonärssallads palm” den kallas så för att man måste fälla hela trädet för att komma åt den mjuka mörgen eller palmhjärtat. Vi noterade en vacker mindre vasapapegoja som lystes upp av en solstrimma i det tidiga solljuset, fågeln njöt av sin frukost bestående av en ny palmfrukt. Han verkade inte vara det minsta störd över vår närvaro och han fortsatte att repa av blomställningar från frukten, vilket slutade med att han till slut var täckt av pollen på huvudet. Under de kommande dagarna så såg vi papegojor som festade på frukter i träd längs vägkanten, endast decimetrar från de förbipasserande bilarna. Fåglarna påvisade en hög målinriktning i sina försök att nå just den mogna frukten som lockade.

Det tropiska och relativt fuktiga klimatet på Seychellerna gör det idealiskt för att odla en rad olika frukter till en liten kostnad, så de flesta egnahem står med åtminstone några papaya-, mango- och bananträd. De mer målinriktade väljer att odla frukt på en mer kommersiell basis och lägger till guava, passionsfrukt, stjärnfrukt, apelsiner och citroner. Mindre familjära frukter som brödfrukt, jamalac (*Syzygium samarangense*), gyllene äpplen och den stora jackfruit odlas också. Emellertid, många av dessa frukter når aldrig fruktskålen. Även om fruktodling på en bred skala inte påverkas av det inhemska djurlivet, så gör kombinationen av fruktätande fladdermöss, mindre vasapapegojor, introducerade beostarar, blå duvor och till och med afrikanska landsniglar, att det är få av de mer smakliga frukterna som mango och stjärnfrukterna som förblir oförstörda. Om man tar allt detta i beräkning så blev jag förvånad över den gästfrihet som vi mottogs med när vi fråga husägarna, till en början lite försiktigt, om vi kunde få röra oss på deras mark då vi studerade ”kato nwar” (det inhemska kreolska namnet för mindre vasapapegoja). Deras ansikten blev oftast väldigt livfulla när de animerat ville berätta om vilket speciellt träd som papegojorna brukade välja att äta från, vilken tid på dagen som papegojorna anländer och var ett par häckade till 1985 då deras boträd föll omkull. Fruktodlare ryckte bekymmerslöst på axlarna när jag nämnde deras potentiella förlust av frukt avsedd för marknaden och de menade att allt var naturens gång. Många av dem vara anhängare av rastafari och jag undrar om deras fridfulla filosofi möjligen hade något att göra med denna toleranta attityd.

En särskilt varm dag mätte vi olika variabler i habitatet på en hög belägen stig med en magnifik utsikt över ön, en stig som endast var åtkomlig från det sista huset beläget på toppen av kullen. Det var så varmt att så snart du druckit lite vatten, tycktes det bara rinna av dig igen. Uzice och jag turades om att söka skugga i de näsduksstora skuggorna under de lågväxta palmerna. Vi pratade just om vi skulle klättra ner från kullen för att fylla på våra vattenflaskor, när en pojke från gården nedanför kom upp med en väska hälften så stor som han själv. Väskan var fylld med passionsfrukter, guavas, papaya, bananer och två flaskor med kylt vatten som hans far hade skickat upp honom med. Sjäklart var det ju av ren artighet som vi tog emot detta!

Då slutet av fältarbetet närmade sig, så gav jag mig av för att utföra slutarbetet och från min synpunkt den trevligaste delen av forskningsarbetet; socialisera! Såväl som att prata med fler fruktodlare och förhöra mig bland turister och lokalt boende, så talade jag även med elever från högstadiet. Det var ett sant nöje att besöka skolan, eleverna var så receptiva och väldigt måna om att hjälpa till med att tala om vad de kände till om papegojor, eller inte kände till om papegojor. Även om jag misstänker att mina muttor med slickepinnar kan ha hjälpt till. Även om miljöutbildning och medvetande om miljön är väldigt bra på Seychellerna så förefaller det vara ett gap när det gäller mindre vasapapegojan, vilket vi hoppas kunna åtgärda. Våra till hälften strukturerade intervjuer och informella samtal med lokalbefolkningen visade att, på det hela taget, så verkar inte papegojor vara hotade av mänskliga aktiviteter på ön Praslin, för närvarande.

För att ytterligare öka medvetandet om papegojornas situation, så förekom en artikel i Seychellernas nationella tidning. Artikeln var skriven av min handledare vid SIF, Nancy Bunbury och mig och förutom artikeln så förekom det en presentation av ett föredrag som jag skulle hålla för allmänheten kommande vecka om situationen för den mindre vasapapegojan. Föredraget togs emot mycket väl – folk föreföll att uppskatta det och att döma av deras frågor så föreföll de även vara intresserade. Mitt föredrag omnämndes även senare samma kväll i nationell TV!

Resultat och förslag

Denna forskning underströk vikten av naturlig palmskog på Praslin, speciellt i the Vallée de Mai, med avseende på papegojornas ekologi. Det fortsatta skyddet av dessa områden är av vital vikt för denna arts överlevnad på Seychellerna. Jag upptäckte även på egen hand under projektet varför papegojorna är så notoriskt svåra att räkna i det fria. Vår räkning av antalet papegojor som uppgick till 550-750 fåglar var faktiskt avsevärt högre än tidigare uppgiven numerär framtagna från ett antal olika räkningar organiserade av MENRT och ICS och som uppgick till 200-300 fåglar. Medan papegojorna är lokalt vanligen förekommande på Praslin, så är deras utbredning begränsad beroende på bristen av naturlig palmskog på andra öar. Att utöka palmskogens utbredning kommer att vara en nyckel till artens fortsatta bevarande. Detta kommer att vara särskilt viktigt om den svarta papegojan, mindre vasapapegojan, kommer att befinnas vara distinkt annorlunda och skild på artnivå från papegojorna som lever på Madagaskar och Komorerna, vilket förefaller troligt med tanke på skillnader i beteende och fysik. En sådan slutsats skulle medföra att en ny kritiskt hotad papegojart skulle uppstå nästan över en natt.

Genom observationer har flera nya födoplantor identifierats och en ny del av en planta, unga frökottar, identifierades under projektet. Även om de naturligt förekommande palmerna producerar blommor och frukter under hela året så förefaller papegojorna att ha en överväldigad preferens för introducerade frukter och i likhet med andra papegojarter så är det främst fröerna som föredras och inte det mjuka fruktköttet.

Även om vi inte kunde se någon fientlighet mot mindre vasapapegojan eller kunde hitta några andra mänskliga hot som handel, äggsamling eller förföljelse på grund av att papegojorna äter av odlingarna så förefaller det som om regeringen i fortsättningen måste överväga att ersätta farmare för förluster av odlad frukt. Att ytterligare öka medvetandet hos allmänheten om nationalfågeln skulle vara positivt. SIF avser att göra detta genom att först uppmärksamma denna forskning vid en besöksanläggning i the Vallée de Mai och följa upp med framtida forskning, nyhetsartiklar i tidningar och information på websidor.

Introducerade råttor är kända för att vara ett stort hot mot naturliga häckplatser för fåglarna på Seychellerna. Medan detta faktum undersöks vidare så måste forskningen på holkar ta ett steg framåt. Det skulle kunna vara möjligt att modifiera och göra holkar råttosäkra genom att använda modeller av holkar som visat sig vara provade och testade i fångenskapsuppfödning av den mindre vasapapegojan.

Undersökningar om förekomsten av råttfria och odlingsfria öar som skulle kunna nyttjas vid potentiella förflyttningar av mindre vasapapegojor bör övervägas för att trygga artens bevarande. Nu med en bättre uppfattning om artens habitat och deras behov avseende föda så är en sådan förflyttning ett steg närmre en realitet. Det finns så mycket mer som dessa fåglar kan lära oss och jag hoppas att min alltför korta sejour till deras hem på öarna i Seychellerna har lagt en grund till kommande bevarande av dessa anmärkningsvärda fåglar. The Seychelles Black Parrot Project skulle inte ha varit möjligt att genomföra utan det aktiva stödet från the World Parrot Trust. Denna forskning är ett resultat av samverkan mellan the Seychelles Islands Foundation, the University of East Anglia och the Seychelles Ministry of the Environment, Natural Resources and Transport. Jag är tacksam för mina handledares instruktioner och handledning och jag vill tacka Dr Diana Bell och Dr Iain Barr vid the University of East Anglia och Dr Nancy Bunbury vid the Seychelles Islands

Foundation. Jag vill även tacka mina vänner och kollegor vid the Seychelles Islands Foundation för deras underbart positiva stöd och hjälp på alla sätt, de är för många för att nämna dem alla. Expertråd och hjälp avseende alla aspekter i projektet erhöj jag från Victorin Laboudallon, Dr Jamie Gilardi, Sam Williams, Dr Christopher Kaiser, Dr John Klavitter, och Jez Bird.

Läs mer om arbetet utfört av the Seychelles Islands Foundation på: <http://www.sif.sc>

Bildtext:

Ellen, Uzice Samedi och andra medlemmar av SIF på en strand på Praslin (vänster). Lokalt SIF anställda assisterade the Seychelles Black Parrot project vilket inkluderade antalsräkning för att bestämma populationens storlek. (höger). Mindre vasapapegoja i Casuarina. Palmerna på ön Praslin, där vissa arter inte återfinns någon annanstans, är nyckeln till papegojornas överlevnad här. Coco de Mer palmerna (nedan) är berömda för sina stora blad och dubbla kokosnötter – det största fröet i världen.

Seychellernas svarta papegoja trivs i odlade fruktträdgårdar och på små odlingar. Lokala odlare är bestämt ganska så avslappnade i sin inställning till artens förkärlek för exotiska favoriter som till exempel denna stjärnfrukt.

Förutom att göra formella intervjuer med fruktodlare så pratade Ellen (ovan till höger) även med skolor och andra grupper i samhället om öns ekologi och om fåglarna. Utbildning och medvetande om miljön är högt på Seychellerna, men kunskap om papegojorna fanns det ett stort behov av.

Seychellernas mindre vasapapegoja (*Coracopsis nigra barklyi*)

Seychellernas svarta papegoja är en lite känd och isolerad underart till Madagaskars mindre vasapapegoja (*C. nigra*).

Utbredningsområde: Arten förekommer endast på två av ögruppens 155 öar i Indiska oceanen. Arten på Seychellerna kan vara en separat, endemisk art men betraktas fortfarande som en underart. Arten har tidigare studerats av forskare från the Ministry of the Environment. Men denna undersökning var nödvändig att genomföra då uppdaterad data saknades. Detta faktum kombinerat med det ofrånkomliga problemet med öars utveckling med förlust av habitat och introducerade predatorer gör att vi har farhågor för denna arts överlevnad och bevarande.

WPT har stött Ellens Master uppsats och forskning.

Bokrecension av Rosemary Low

Mira Tweti är en Los Angeles baserad journalist som vunnit flera utmärkelser. En kattälskare sedan barnsben men erkänner hon: "Jag förutsatte att frasen "fågelhjärna" var en förolämpning av någon orsak." Sedan kom en grönnackad lori kallad Mango in i hennes liv och hela hennes utseende förändrades. "Först när Mango bad om ursäkt för att han bet mig, förstod jag omfattningen av hans intelligens", skrev hon. Efter det så visste hon att när han sa "I'm sorry" så hade han gjort något busigt. Tyvärr så dog Mango under 2006 men han inspirerade Mira till att skriva en bok som kommer att upplysa folk om "den stora, oväntade och ofta hemska konsekvensen av att ta dessa komplexa varelser från det fria och in i våra hem."

Hennes första kapitel, titulerat "Bird Brains" tittar på vad som är känt om intelligensen hos papegojor, sparvar och andra fåglar och startar med Alex, den berömda gråpapegojan. Hon upprepar även den ofta publicerade historien om N'Kisi gråpapegojan. Hans ägare säger att hon har dokumenterat 10 000 meningar, historier och uttryck som är N'Kisi original", som "TV toy" för video spel.

Emellertid, styrkan i denna bok ligger i hennes undersökande arbete, speciellt relaterat till det enorma problem som de oönskade papegojorna och smugglade papegojor utgör. Beträffande det

första problemet, så skriver hon: "... många fågelägare inser att papegojor innebär ett livslångt åtagande och frågan som slutligen plågar dem är om det ens är lämpligt att ens hålla papegojor som är i behov av utmaningar i sin livsmiljö och social interaktion i fångenskap. Det är ett moralproblem som inte är helt lätt att lösa. "Jag är en slavägare" sa en papegojägare. "Jag är en bra slavägare, men det och endast det är vad jag är.""

Jag fann det intressant då även jag har liknat handeln med papegojor med slavhandel. Detta på grund av att deras intelligens och förmåga att uttrycka känslor är på ett mycket högre plan än andra sällskapsdjurs. Detta problem tas upp i kapitlet "Parrots and Parronts". Jag får erkänna att jag finner användningen av ordet "parronts" lite långtråkigt för att beskriva papegojägare. Jag rekommenderar denna bok till de som står i begrepp att köpa en papegoja, och då speciellt läsa kapitlet "No Joy". Låt mig citera de inledande raderna: "Den största och bäst bevarade hemligheten om papegojor är den att de utgör utmärkt sällskap men de är förfärliga som sällskapsdjur. De är intelligenta, lojala och kärleksfulla. Men de aldrig upphörande behoven hos en fågel som kräver mycket av naturen kan vara för mycket för vem som helst. Lägg så till deras skrikande och tjatrande, att de förstör möbler och att de biter så är det förståeligt att vissa personer inte behåller sina papegojor särskilt ofta." Hon skulle kunna ha beskrivit en moluckkakadua! Lyckligtvis så är inte alla papegojor så här – men många är, på grund av brist på stimulans och uppmärksamhet och som Mira säger, detta av ägare som fysiskt och psykiskt handikappar sina papegojor genom att vingklippa dem.

Miras forskning på rescue centers för fåglar, av vilka det finns hundratals i USA enligt Mira, kommer att utgöra chockerande läsning för de människor som tidigare var omedvetna om omfattningen av problemet och det fasansfulla liv som genomlevs av de papegojor som inhyses där. Författarens exposé av fågeluppfödningindustrin och försäljningsställen för fåglar som vissa stora djuraffärer är absolut chockerande och mycket av vad som hon skrev om fick mig att rysa. Varje person som är involverad i papegojor skulle läsa detta, och särskilt kommersiella uppfödare som kanske vill undersöka sina samveten.

Miras undersökning av den illegala smuglingen av papegojor över den mexikanska gränsen in i Kalifornien måste berömmas i högsta grad. Förhoppningsvis så kommer personer som tidigare köpt en sådan insmugglad papegoja läsa detta och inse hur deras ovillighet att betala ett normalt pris till uppfödare i stället för att betala ett lågt pris till en smugglare innebär en decimering av populationerna av amasonpapegojor och andra papegojor i Mexiko och detta har redan inneburit att amasonpapegojor uppförts på listan över utrotningshotade djur.

Sett som undersökande journalistik, är denna bok brilliant. Där den brister är på kunskapen om papegojor som anges med felaktiga namn på arter och ibland förekommer naiva kommentarer. Men man kan inte bortse från bokens värde trots allt och den precis som min bok *A Century of Parrots* lyfter fram de orättfärdigheter som dessa vackra och karismatiska fåglar utsatts för av människan.

Rosemary Low är en papegojexpert, före detta redaktör av *PsittaScene* och författare av över tjugo böcker rörande fågelhållning m m. Denna bok kan köpas via Viking Press (US) or Penguin Books (UK) ISBN-13: 9780670019694, ISBN-10: 0670019690 eller via andra välsorterade bokaffärer.

Sjufärgad papegoja (*Touit batavica*)

Storlek: 14cm (5.5 in)

Vikt som vuxen: 58-72g (2-2.5 oz)

Utbredningsområde: Trinidad, Guyana, och möjligen området Amapa, i norra Brasilien; arten förekommer även mindre vanligen i norra Venezuela, och in i norra Colombia.

Habitat: Arten har anträffats upp till 1700m (5576 ft) i primärskog eller högre sekundärskog i tropiska eller subtropiska områden; den kan även ses på lägre höjder i skogskanter och i gläntor i torrare och fuktigare skog.

Vild diet: Äter blommor, frukter och fröer.

Sammanfattning av artens hotbild: Denna art kan ha minskat lokalt på grund av skogsavverkning.

Ekologi: Ses vanligen i flockar om 10-30 individer eller fler utanför häcksäsong. Arten är väldigt social när den äter och på övernattningsplatserna. Uppehåller sig i den övre delen av trädtopparna, men kommer lägre ned i frukt bärande träd. Arten tjuattrar kontinuerligt under flykt.

PsittaNytt

Mexikos förbud mot handel med mexikanska vilda papegojor

Ett nytt förslag som antogs som lag med nästan fullt stöd förbjuder fångst och export av vilda mexikanska papegojor. Det utgör en hittills aldrig skådad nivå av skydd för Mexikos 22 arter av papegojor. Uppskattningsvis 65,000 -78,500 vilda papegojor och aror fångas illegalt årligen och mer än 75 procent av fåglarna dör innan de når en köpare. Uppskattningsvis dör 50,000 till 60,000 papegojor på detta sätt bara i Mexiko. "Det framstår som klart att om vi inte gör något omedelbart för att stoppa fångsten och handeln med alla papegojor och aror so kan vi komma att förlora dessa arter helt och hållet. Denna lag utgör en milstolpe genom vilken vi äntligen kan ta upp problemet med att bevara och återskapa populationerna av dessa underbara fåglar." sa Cantú Guzmán, ordförande för det mexikanska programmet Defenders of Wildlife. Källa: Defenders of Wildlife (www.defenders.org)

Amasonpapegojunga har beslagtogs i Brasilien

Efter ett anonymt telefonsamtal så beslagtogs Polisen 377 papegojunga – det största beslaget någonsin i Mato Grosso do Sul, Brasilien. Femton var gulmaskad amasonpapegoja (*Amazona xanthops*), och resten var blåpannade amasonpapegojor (*A. aestiva*). Femtiotre ungar dog. Papegojorna transporterades i lådor med grönsaker och smugglarna använde barn för att samla in ungar och ägg från bona. Fåglarna fördes till the Center for Rehabilitation of Wild Animals (CRAS) i Campo Grande. Tyvärr, så fångas fortfarande blåpannade amason-papegojor illegalt i Brasilien. Dessa fåglar kommer att stanna ett år vid CRAS och kan komma att frisläppas efter det.

Källa: Blue-fronted Parrot Project - WildlifeDirect (www.blueparrot.wildlifedirect.org)

Rekord år för uppfödning

En aldrig tidigare skådad framgång har setts beträffande bevarandet av den kritiskt hotade gulörade parakiten (*Ognorhynchus icterotis*) i Colombia. Totalt rapporterades och övervakades 80 bon, både naturliga och artificiella, av ProAves. Samtidigt noterades att ett fantastiskt antal om 203 flygga ungar. Dessa resultat påvisar framgången för tio års arbete som har lett fram till en hållbar populationsökning för denna art i Colombia. Och inte minst viktigt så har populationen för den gulörade parakiten nu ökat till över 1000 individer från de som från början 81 fåglarna som upptäcktes av ProAves under april 1999.

Källa: www.proaves.org

En kakadua hemmahörande på en ö är starkt hotad

Mindre gultofskakadua (*Cacatua sulphurea*) är kritiskt hotad i det fria med fyra erkända underarter som förekommer på olika indonesiska öar. Den mest sällsynta, *abbotti* underarten förekommer endast på Masalembuöarna norr om Java. En undersökning under hösten 1999 Kutilang Indonesia and Birdlife Indonesia (nu Burung.org) anträffade endast fem individer kvar på öarna, två par och en unge. Den gångna sommaren så lanserade the Indonesian Parrot Project och Konservasi Kakatua Indonesia en expedition till ögruppen. Expeditionen leddes av Dudi Nandika och Dwi Agustina, båda från KKI. Tio kakadua anträffades – fyra hanar, fyra honor och två ungar – de två

huvudsakliga hoten till artens återhämtning identifierades till att vara fångst för handel med sällskapsdjur och skogsavverkning av boträd och träd som fåglarna finner sin föda i. Ett bevarandeprogram har initierats för dessa kakaduor vilket inkluderar utbildning, medvetandegörande av artens behov, skyddslagstiftning och upp-rätthållande av lagar. Källa: Indonesian Parrot Project (www.indonesian-parrot-project.org)

Fåglarnas familjetråd

Ny forskning visar att papegojor stå närmre tättingar än vad som tidigare har trots och det visar sig också att falkar är väldigt nära släkt med papegojor. Vilka återverkningar kan bli av dessa rön är svårt att förutspå är det dock möjligt att delar av det nuvarande familjeträdet för fågelfamiljen kommer att ryckas upp med roten. Källa: Science Vol. 320 (27 June 2008)

Tack så mycket

Tack till ShareGift för deras donation om £100. ShareGift ger en lösning till problemet med oönskade små aktieposter. Även om du endast har en eller två aktier i ett företag och som kostar med att sälja än vad de är värda, så kan ShareGift hjälpa dig att avyttra dem och det går till välgörenhet. ShareGift samlar in och säljer dessa paket av donerade aktier, och avkastningen går till en rad olika välgörenhetsorganisationer i England. När du donerar aktier, nämn vilken organisation du önskar skall få avkastningen för ShareGift att fundera över att lämna framtida bidrag till. För donation (i England) kontakta ShareGift på: 17 Carlton House Terrace, London, SW1Y 5AH, Tel 020 7930 3737 eller besök deras hemsida www.sharegift.org

Ny version på grund av efterfrågan - PollyVision II –kan köpas sent i november 2008

En resa till plaster där vilda papegojor trivs kan man göra med PollyVision II - Parrots of the Americas, vår senaste DVD och mycket efterfrågade uppföljaren till vår första framgångsrika upplaga.

DVD:n är filmad i Nord- och Sydamerika och PollyVision II erbjuder en enastående erfarenhet för dig och dina befrädrade vänner. Filmen är avsedd för en befrädrad tittarskara och filmen har speciellt editrats för att passa din fågels intressen, visuella förmåga och intresseområde. Filmen erbjuder en berikande och upplyftande erfarenhet som fåglar vill se om och om igen. Du kan också titta! Njut av de sällsynta bilderna av araparakiter, rödpannad och blåstrupig ara medan fåglarna går igenom sina dagliga liv. Njut av flygglädjen hos de klipphäckande patagoniska parakiterna och njut av amasonpapegojornas, parakiternas och arornas aktiviteter under det att de socialiserar, kommunicerar och flyger.

För att beställa i förväg, gå in på: Online www.parrots.org/pollyvision

Karen Whitley (Se kontakter)

Var kan jag få tag på WPT:s present guide?

Du kan stödja the World Parrot Trust genom att köpa dina julklappar hos oss! Vår presentguide erbjuder många hundra produkter till dig och till dina befrädrade vänner från vår online-butik - www.parrots.org/estore.

För att vara mer milöinriktade så har vi valt att göra en elektronisk version av presentguiden detta år. Den kan laddas ned direkt från www.parrots.org/giftguide.

Om du inte har tillgång till Internet, så är det inget problem, då kan få en kopia av vår existerande katalog genom att kontakta WPT:s Karen Whitley i England eller Glenn Reynolds i USA så kommer de gladeligen att skicka dig ett ex.

Köp medan det finns några kvar

Världsberömda naturfotografer erbjuder ett galleri av enastående bilder av papegojor i sin naturliga miljö med informativ bildtext. Var vänliga och köp en kalender idag och hjälp därmed till att utbilda de som har papegojor i sin vård om behovet av att erbjuda papegojor världen över ett gott skydd. Pris £10 / US\$15.99 inkluderande frakt.

*Er översättardu och kontaktpersoner för WPT i Sverige
ber att få tacka för Ert stöd till World Parrot Trust och vi önskar
God Jul och ett Gott Nytt år med intressant läsning från WPT.*

Julklapparna kan ni med fördel hitta på www.parrots.org

Vi ber er att tänka över om det ibland er finns någon eller några som känner sig manade att ta över efter oss två. Bo och jag har arbetat tillsammans ett antal år tidigare för fågelhobbyn och nu under de senaste sex åren för WPT. Vi känner att vi har bidragit med stöd och engagemang till fonden under denna tid och vi hoppas på att under nästa år kunna bli avlösta av någon eller några engagerade personer.

Intresserade kan skriva till sweden@worldparrottrust.org eller bo.gerre@swipnet.se

Dan Paulsen och Bo Gerre